

Til Høsten er jeg atter hos dig, min unge Brud,
Saa talte han fortrolig og tog mig til sit Liv; Dg
Dagene de gaar Dg Bølgerne de slaar; Dg aldrig
kommer Vennen, Til des jeg vente maa.

2. Imellem os er Skog og Sø Dg ogsaa Berg
og Dal, Imellem os er Fryd og Fred og ogsaa
Sorg og Kval, Langt i det fjerne bor Den Ven,
som jeg har kjær; Dg aldrig kommer Vennen, Som
jeg nu vente maa.

3. Jeg sørger og jeg klager, Jeg græder og jeg
ber, Jeg speidende som Falken Ser over Land og
Sø, Nu længe jeg har ventet, Du var min hele
Trøst, Nu ikke mere Hjertet skal klappe i mit Bryst.

4. Nu ingen Dag er mer, Dg ingen Bølge slaar,
Dg nu faar jeg træffe Vennen i Himmelen den blaa,
Men et er det, som glæder mig Engang, naar jeg
er død, Naar Hjertet mer ei klapper, Dg Pulsen ikke
slaar.

5. At, om jeg havde Vinger Som Fuglen ud i
Sky, Saa skulde jeg iasten Til lille Vennen fly;
Dg Dagene de gaar, Dg Bølgerne de slaar; Dg
aldrig kommer Vennen, Til des jeg vente maa.

Venlige Aftenvind, før du min Klage
Hen til min Ven,
Bed ham, o, bed ham at komme tilbage
Til mig igjen!

Hist ved de fremmede Strande han vanter,
Mon han end bærer i Hjerter og Tanker
Pigen, som venter ved Østersøens Banker?
O, gid han var her igjen!

Borte i Skyden min Elskede drager,
Mon han er tro?
Sig, at de glimrende Møer ham behager,
Du ved det jo.

Sig, om den gløbende, ravnførte Pige
Fængsler hans Hjerter med Sang uden Ege;
Naar hendes Toner mod Himmelen stige,
Mon han da mindes sin Ven?

Naar jeg ved Stranden i Ensomhed sidder,
Mindes jeg dig.
Hører i Skoven jeg Fuglenes Kvadder,
Da tænker jeg:

O, gid han var her, saa skulde vi blygge
Ensomt i Skoven vor Hytte, vor Lykke;
Blomster og Løv skulde Værelset smykke
Bedre end Fløiel og Guld.

